

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 11 Νοεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΒ' "Αριθ 273 Τριτὴ Φύλλον Δοχ. 1

Γραφεῖα: "Οδὸς Νίκης 33 — "Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμητος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30
Ἐξωτερισμοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ

Κατ' αὐτάς πλείστοι ἀντιπρόσωποι Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρόκειται νὰ μεταβῶσιν εἰς Μόσχαν διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμόν τῆς ἐπετείου τῆς ἐπανασυστάσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου. Μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν συγκαταλέγονται καὶ Ἱεράρχαι τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Εκκλησίας, ἡ ὁποία ἐν τοσούτῳ μεταξὺ τῶν καθ' ἡμῶν δπλῶν τῆς χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν πληροφορίαν, ὅτι καὶ ἡμεῖς χρησιμοποιοῦμεν τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον μὲ τοὺς κομμουνιστάς !!

Εἴμεθα περίεργοι νὰ ἴδωμεν μὲ ποῖαν «ἐκκλησιαστικὴν εὐσυνειδησίαν», οἱ νεοημερολογῖται τῆς Ἑλλάδος θὰ σὺλλειτουργήσουσι μὲ τοὺς Σλαῦους Παλαιοημερολογίτας! Δὲν ἐξετάζομεν τὴν πλευρὰν τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδοχῆς τῆς συμπροσευχῆς αὐτῆς, διότι οὐδεὶς γνωρίζει τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ, διὲν ἡ προϋπόθεσις τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς προσευχομένους εἶναι ἡ ἀγάπη· θὰ ἐνθυμοῦνται ὅμως οἱ Σεβασμιώτατοι ἐκπρόσωποι τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Εκκλησίας, ὅτι εἰς Ἑλλάδα εὐρισκόμενοι ὥρ ὁ ν τ α ἰ ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς «περικαθάρματα;» θὰ λησμονήσουσι, ὅτι αὐτοὶ ἢ ἕτεροι ἐν ἐγκολπίῳ συνάδελφοι ἀνασηκώνουσι τὸ ἀκουστικὸν τοῦ τηλεφώνου, διὰ νὰ παραγγείλουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἢ τὴν Χωροφυλακὴν τὴν σύλληψιν τῶν λειτουργούντων κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον χριστιανῶν; Ποῖα μεταστροφή ἐγένετο, ὥστε τὸ ἐν Ἑλλάδι διωκόμενον νὰ θεωρῆται ἔξω τῶν συνόρων, παρὰ τῶν ἰδίων, ὡς κανονικὸς ἢ, τοῦλάχιστον, ἀνεκτὸς ἐκκλησιαστικὸς θεσμός; Ποῖος φρικτὸς τραγελαφισμὸς χαρακτηρίζει τὰς πράξεις καὶ τὰς σκέψεις τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος;

Τὸ πρᾶγμα συνιστᾷ ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ πρόβλημα Ἠθικῆς Τάξεως!

Δὲν εἶναι δυνατόν αἱ ἐνέργειαι τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Χριστοῦ νὰ διέπωνται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς σκοπιμότητος! Αἱ θέσεις τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἀπόλυτοι καὶ οὐδέποτε ἐξαρτῶνται ἀπὸ πρόσωπα ἢ καταστάσεις. Τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀντικανονικὸν εἶναι τοιοῦτον, οὐχὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄτομα, ἀλλ' αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Ἐπομένως ἐάν ἡ τήρησις τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ λατρείᾳ εἶναι ἀντικανονικὴ, ἔπρεπε κατὰ λόγον εὐθύτητος ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀρνηθῇ πρόσκλησιν ἀπὸ παλαιοημερολογητικὴν Ἐκκλησίαν!

Ἐάν πάλιν ἡ εἰσαγωγή ἢ ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου συνιστᾷ ἑκτροπὴν ἀπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τὴν γραμμὴν τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας καὶ διασπᾷ τὴν ἐνότητά, τότε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ λόγον δικαιοσύνης, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπανεέλθῃ, ὅθεν ἀπέστη!

Τὸ νὰ διώκῃ τοὺς Ἕλληνας παλαιοημερολογίτας καὶ νὰ σὺλλειτουργῇ μὲ τοὺς Σλαῦους παλαιοημερολογίτας, ἀποδεικνύει ἀδικίαν καὶ ἀνηθικότητα, μὴ μετρίαζομένην ἀπὸ τὴν ἱεροπρεπὴ φλυαρίαν τῶν Σεβασμιωτάτων τῆς, ὅτι ἐκάστη Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία δύναται νὰ ἔχῃ λειτουργικὴν ἰδιορρυθμίαν, καίτοι ἀρνούμεθα τὴν ἀντίληψιν αὐτήν· διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐνιαίαν καὶ ὑπερεθνικὴν γραμμὴν εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις, ἐν τοῦτοις ὅμως δὲν δύναται νὰ διώκῃ ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ὁ,τι θεωρεῖ ὡς ἀνεκτὸν κατὰ τὰς διορθοδόξους σχέσεις τῆς. Ἐκτὸς ἐάν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐνοχλεῖται ἀπὸ διαχωρίζοντα ὅρια καὶ συνενδοκῇ ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτῆς μεγαθυμίᾳ νὰ σὺλλειτουργῇ μὲ τοὺς οἰουοδήποτε, ἔστω καὶ ἕτερο

δόξους, καὶ νὰ συμπροσεύχηται ἔστω καὶ με ἐτεροθρήσκους.

Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ ἐλέγξωμεν τὰς πράξεις τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας· ὅσα ἀνωτέρω γράφομεν, τὰ γράφομεν ἐκ πόνου διὰ τὴν εἰς βάρος μας ἀδικίαν. Ἀπ' ἐναντίας εὐχόμεθα νὰ πυκνωθοῦν αἱ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σχέσεις καὶ νὰ ἀπολήξουν εἰς τὴν συγκρότησιν μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ καταστῇ, ὡς καὶ πρότερον, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μία ποιμένη ὑπὸ ἑνα ποιμένα. Κατὰ τὴν Σύνοδον αὐτὴν θὰ τακτοποιηθοῦν πολλὰ ἐκκρεμῇ ζητήματα, ἐν οἷς καὶ τὸ παλαιοημερολογητικόν, καὶ θὰ ἐπανορθωθῇ ὁ Γίγας τῶν αἰώνων, ἡ μία ἡνωμένη καὶ ἀδιαίρετος Ὁρθόδοξα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς. Ὅσακις γίνεται λόγος περὶ μιᾶς τοιαύτης Συνόδου ἐπικαλοῦνται συνήθως τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ πολιτικῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἐν γένει ἀκαταστασίας. Δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν δυσκολίαν αὐτὴν· πλὴν αὕτη ἀπεδείχθη ἀσθενὴς κατὰ τὰς συναντήσεις τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἴσως, ἄλλωστε, ἡ σύγκλησις μιᾶς τοιαύτης Συνόδου μετριάσει τὴν ἔντασιν καὶ συμβάλλει εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ποθητῆς ἐν τῷ κόσμῳ γαλήνης.

Πολὺ φοβούμεθα ὁμῶς, ὅτι σκοτεῖναι δυνάμεις παρεμβάλλουν ἐμπόδια εἰς τὴν σύγκλησιν μιᾶς τοιαύτης Συνόδου, διότι δὲν θέλουν νὰ ἴδουν τὴν Ὁρθόδοξίαν ἐνισχυμένην. Τὸ τοιοῦτον ὁμῶς εἶναι ἱστορικὴ ἀνάγκη! Θὰ πρέπη ἐπὶ τέλους τὸ ἔγκλημα τοῦ Φαρμακίδου, δώσαντος κακὸν παράδειγμα καὶ εἰς ἄλλας ἐκκλησίας, νὰ ἐπανορθωθῇ.

Ἰδοὺ ὁ ὑψικормος Ἀθως, τὸ σέμνωμα αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, προβάλλει ὡς μοναδικὸς τόπος συγκλήσεως μιᾶς τοιαύτης Συνόδου. Μακρὰν τῶν κοσμικῶν περισπασμῶν καὶ τῶν θορύβων καὶ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ὁρθόδοξου μυστικισμοῦ, ἔνθα τόσοι Ἅγιοι ἀσκήται προσεύχονται καὶ τόσοι Μοναί, ζῶντες σύνδεσμοι τῆς Ὁρθόδοξου παραδόσεως, ὑπενθυμίζουν τὴν ἐνότητά τῆς Ὁρθοδοξίας. Δύνανται ἐκεῖσε οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὶ κληρικοὶ τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας, «συνεγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα».

Ὡς Ἁγία ἡμέρα! πότε θὰ ἀνατελῇ εἰς τὸ στερέωμα, διὰ νὰ ἐπισκιάσῃ μετὰ τὴν αἴγλην σου τὰς νυκτοβλίους ἐκείνας συνωμοσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ ἔλαβον καὶ λαμβάνουν χώραν εἰς τὰ διάφορα προτεσταντικὰ κέντρα, ὑπὸ τὸ ἄθωον σχῆμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν συ.εδρίων καὶ τῶν οἰκουμενικῶν κινήσεων;

Πότε θ' Ὁρθόδοξος καὶ λαοφιλὴς ἡμῶν Βασιλεὺς τοῦ Ὁρθόδοξου Βασιλείου τῆς πατρίδος μας θὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, δι' ὧν ἐν βαθυτάτῃ εὐσεβείᾳ, ἐκήρυσσον τὴν ἐναρξιν τῶν Συνόδων καὶ ἤρχοντο τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν τῶν ;

Εὐχόμεθα τὸ εὐοίωνον λυκαυγὲς τῶν συναντήσεων τῶν Ὁρθοδόξων Κληρικῶν εἰς πανη-

γυρικὰς συγκεντρώσεις νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Ἀνατολὴν τοῦ Θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρέπει ὅσοι ἀγαποῦν τὴν Ὁρθόδοξιαν νὰ τὸ εὐχῶνται καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώκουν.

ΕΝΑ ΟΧΥΡΟΝ

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Μέσα εἰς τὸν ἐπικίνδυνον στροβιλισμόν τῶν θολερῶν ρευμάτων, τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τῆς Μασονίας καὶ τοῦ Παπισμοῦ ποὺ κατέκλυσαν τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πατρίδα καὶ ἀπειλοῦν νὰ καταποτίσουν τοὺς κατοικοῦντας εἰς αὐτήν, ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μετὰ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ἀγωνίζονται ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Εἶναι ὁμῶς ἱκανοὶ νὰ ἐπιτύχουν θρίαμβον, διότι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὡς πολῦτιμος καὶ πανίσχυρος σύμμαχος συναγωνίζεται μετὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ τιμὴν πρόθεσίν των.

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἐλαχίστων αὐτῶν καὶ τιμῶν ἀγωνιστῶν διὰ τὴν συγκράτησιν τοῦ λαοῦ μας μέσα εἰς τὰ πλαίσια καὶ τὰς γραμμάς τῆς Ὁρθόδοξίας, εἶναι καὶ ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «ΑΣΤΗΡ» Ἀφῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου (Λυκαύργου 10—Ἀθήναι). Δὲν σπεύδομεν νὰ υπογεγραμίσωμεν μετὰ κενὰς φράσεως τὴν ἀξίαν τῶν ἐν λόγῳ ἐκδοτῶν καὶ τοῦ ἔργου των· θὰ ἀποδείξωμεν ἐκ τῶν πραγμάτων τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς των.

Οὐδὲς ἀμφιβάλλει, ὅτι ὑψίστης ἀποτελεσματικότητος παράγων εἶναι τὸ βιβλίον. Διὰ τοῦ βιβλίου μεταδίδονται ἀρχαὶ ὕμεις ἢ νοσηραί, φρονήματα ὀρθόδοξα ἢ πεπληνημένα, ἀρετὰ καὶ παραδείσου ἢ δυσωδία κολίσεως, ψυχικὴ βλάβη ἢ σωτηρία. Ἡ ἐποχὴ μας διακρίνεται διὰ τὸν πληθωρισμὸν τοῦ βιβλίου. Τὰ περισσότερα ὁμῶς ἐξ' αὐτῶν ἀποτελοῦν μόνον κόπρον καὶ τροφὴν τῆς πυρᾶς. Δυστυχῶς καὶ δρωανώσεις, καυχώμεναι διὰ τὴν ἐσωτερικὴν των ἱεροποστολικὴν δρασίαν, ἐστέγασαν ὑπὸ τοὺς θόλους των καὶ ἐκυκλοφόρησαν βιβλία βλασφημίου, περιεχομένου. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται «Τὸ πῶς μεγάλο γεγονός» καὶ τοὺς ἐκδότας των; Ἡ τίς δὲν γνωρίζει, ὅτι συστηματικῶς λανσάρονται αἱ γνῶμαι διασημῶν προτεσταντῶν καὶ παπικῶν «θεολόγων», εἰς εἰδικὰ πολυτελεῖς ἐκδόσεις, ἐπικυρουμένας διὰ τὸ «ἀσκανδάριστον» μετὰ ἐκκλησιαστικὰ μονογράμματα;

Τὸ βιβλίον τῶρα τῆς διαβρώσεως αὐτῆς δύναται νὰ ἐκτιμῇται ὁ οἰοσδήποτε. Ἐφ' ὅσον τὰ ὀρθόδοξα βιβλία, οἱ ἀκένωτοι θησαυροὶ τῶν παραδόσεών μας, αἱ δροσεραὶ καὶ ζωογόνοι πηγαὶ τῆς ὀρθόδοξου πίστεώς μας, παρέμειναν ἄἐκδοτα ὑπὸ τὴν σκόνην τῶν ββλιοθηκῶν καὶ ὁ λαὸς διαφωτίζεται μετὰ «φῶτα» τῆς Δύσεως, πῶς νὰ μὴ σκοτισθῇ;

Τὸν κίνδυνον ὁμῶς αὐτὸν ἀπομακρύνει ὁ ζῆλος καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν εὐλαβῶν ἐκδοτῶν Ἀφῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου. Διὰ τῆς ἐργασίας των βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐκλεκτὰ ὀρθόδοξα ἔργα, πολῦτιμοι ὀδηγοί, σύντροφοι εἰλικρινεῖς, διδάσκαλοι ἐμπνευσμένοι. Τὰ περισσότερα δὲ ἔργα (καὶ εἰς αὐτὸ ἔγκειται ἡ ἀξία) εἶναι ἐπανέκδοσις παλαιῶν, πραγματικῶν κειμηλίων καὶ θησαυρῶν. Ἀναφέρομεν μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα «Ἱερὸν Μητάλειον», «Ἐκλογαὶ Νῆ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ

Ἀντίδωρον ὀνομάζεται τὸ κατὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας διαμοιραζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἱερέως εἰς τοὺς μὴ ὄντας ἐτοιμοὺς διὰ τὴν Θείαν Μετάληψιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων Πιστοὺς μικρὸν τεμάχιον εὐλογημένου ἄρτου· ὅθεν καὶ Ἀντίδωρον = ἰντὶ τοῦ Δώρου, ὅπερ Δῶρον σημαίνει αὐτὸ τὸ ἀχραντὸν Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι δὲ τὸ Ἀντίδωρον τεμάχια ἐκ τῆς Προσφορᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήχθη ὁ Ἄμνος (ὁ μετέπειτα Ἅγιος Ἄρτος γενόμενος, καὶ ἡ ὁποία Προσφορὰ εἰκονίζει τὴν ἀχραντὸν γαστέρα τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου τῆς γεννησάσης τὸν Δεσπότην Χριστόν. Καθὼ· βεβαίως ὁ Ἱερός Συμφών ὁ Θεσσαλονίκης λέγων: «Ἀντίδωρόν ἐστὶν ἄρτος ἡγιασμένος ἐν τῇ Ἱερᾷ Προθεσμί προσενεχθεὶς, ἐξ οὗ τὸ μεσσίαιτον ἐκβλήθην καὶ ἱεουργηθῆναι προσενεχθέν· οὗτος ὑστερον ὥς καὶ τῇ Λόγχῃ σφραγισθεὶς καὶ θεῖ· δεξιόμενος ῥήματα, ἀντὶ τῶν Δώρων, τῶν φρικτῶν δηλαδὴ Μυστηρίων, τοῖς μὴ μετασχοῦσι τούτων, παρέχεται· ἡγιασμοῦ γὰρ χρεῖα μετασχεῖν καὶ τὸν λαόν· ὅσος μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν προσευχῶν ὁ ἁγιασμός καὶ τῆς φρικτῆς ἱεουργίας, νοητῶς τοῖς πιστοῖς μετεδόθη· ἐπεὶ δὲ καὶ διὰ αἰσθητῶν τινῶν, ὡς σῶμα περικειμένον, τὸν ἁγιασμόν ἔδει λαβεῖν, διὰ τοῦ Ἀντιδώρου γίνεται» (Περὶ Προσκομιδῆς· Ἐρώτησ. 41).

Ἐπενοήθη τὸ Ἀντίδωρον «Ἀποστολικῇ Παραδόσει καὶ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἀρχῇθεν ἀγράφως παρεδόθη» ὥς λέγει Συμφών ὁ Θεσσαλονίκης, «ὥστε πᾶσαν ἀνάγκην ἔχειν καὶ αὐτοὺς τοὺς μὴ δυναμένους μεταλαβεῖν τῶν Ἀγίων καὶ Ζωοποιῶν Μυστηρίων, προσκαρτερεῖν μέχρι τέλους τῆς Θείας Ἱεροτελεστίας καὶ ἐκ χειρὸς Ἱεραικῆς λαμβάνειν αὐτὸ εἰς ἁγιασμόν» ὥς συνεχίζει προσθέτων ἕτερος Ἱερός Ἐκκλησιαστικὸς Ἐρμηνευτής. Ἐτερος δὲ τρίτος προσθέτει εἰς τὰ ἀνωτέρω λέγων: «Διὰ τὸ ὅτι οὖν πολλὰ σφάλλουντες βέβαια, ὅσοι δὲν μένουσιν ἕως τέλους εἰς τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, ἵνα λάβωσι τοῦ Ἀντιδώρου τὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν χάριν καὶ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἱερέως τῆς θυσιασάσης πρὸ ὀλίγου αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τούτου ἁγιασθεῖσι· ἀκούσας δὲ καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὸ «Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐπὶ σέ». Ὅθεν καὶ ὁ ἐν Ἀγίοις Μέγας Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἐρμηνείαν τῆς Θείας Λειτουργίας λέγει:

«Ἀπὸ μὲν τῆς Μεταλήψεως τοῦ Ἀχράντου Σώ-

πτικῶν Πατέρων», καὶ ἄλλα πολὺτιμα καὶ δυσσεύρετα βιβλία.

Ἀνήκει ἔπαινος εἰς τὸν ἐκδοτικὸν αὐτὸν οἶκον καὶ εἰς τοὺς εὐλαβεῖς ἐκδότας. Γράφοντες δὲ τὰ παρόντα, ἐν ἐπιδιώκωμεν. Νὰ καταστήσωμεν ἀνὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα γνωστὴν μίαν πηγὴν ὀρθοδόξου βιβλίου, καὶ νὰ συστήσωμεν εὐλαβεῖς θαυμαστὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι μὲν εὐλόβειαν καὶ ὄχι μὲν ἐμπορικότητα, προσφέρουν τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως εἰς τὸν λαόν.

ματος τοῦ ἐξ Αὐτῆς (τῆς Θεοτόκου Μαρίας) Θεοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος Αὐτοῦ, ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ ἡσυχία τοῖς Πιστοῖς παραγίνεται· ἡ δὲ πνευματικὴ εὐλογία καὶ ἡ ἄλλη τῶν ἀγαθῶν χορηγία τῷ τῶν χριστιανῶν νέμει, ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ ἄρτου (ὅπερ ἐστὶ τὸ Ἀντίδωρον) τοῦ σώματος τῆς Θεοτόκου γίνεται καὶ πιστεύεται. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Παναγία καλεῖται καὶ Εὐλογία».

Ἀρχε γνωρίζουσι ταῦτα οἱ μὴ μεταβαλόντες καθόλου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς ἵνα ἀκούσωσι τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἢ μεταβαλόντες καὶ μὴ παραμένοντες μέχρι τέλους ἵνα λάβωσι τὸ Ἀντίδωρον, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Παναγίας; Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ῥηδιαφώνου τὴν Λειτουργίαν ἀκούοντες ποῖαν εὐλογίαν λαμβάνουσι; Προόηλον ὅτι οὐδεμίαν· διότι οὐδὲ Ἀντίδωρον (ἐξ οὗ ἡ εὐλογία διαδίδεται) λαμβάνουσιν. Ἀλλωστε καὶ ὁ Προφήτης εἶπεν, ὅτι ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν».

ΔΕΝ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝ ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΙΣ...

Εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» (ἀριθ. φύλλου 476) δημοσιεύεται ἐνυπόγραφος ἐπιστολὴ ἀναγνώστου αὐτῆς ἐξιστοροῦντος τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ὥς ἐδημιουργήθη αὕτη ἀφ' ὅτου ἐπέβη τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ὁ καὶ σήμερον ἐπικαθήμενος τοῦ οὐ Παναγιώτατος Ἀθηναγόρας ὁ Α'. Ἐκ τῆς ἐν λόγω ἐπιστολῆς ἀποσπῶντες μετ' ἐφέροντες τὰ ἀκόλουθα ἔχοντα ὡς ἐξῆς ἐπὶ λέξει:

«Τίποτε, κ. Διευθυντά, δὲν ἀπέμεινεν ἐκεῖ, τίποτε ὀρθιον. Ὅλοι ἀνατρέπονται. Μὴ μανία νεοτεριστικῆς μεταβολῆς τῶν πάντων ἐπὶ τὸ προτεσταντικώτερον διακατέχει τὸ Φανάριον. Αὕτη εἶναι ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐμμονὸς ἐπιδιώξας τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα. Καὶ ἐπὶ τούτῳ οἱ ἐκεῖ ὁμογενεῖς μας πενθοῦν καὶ δυῖνται. Καὶ πιστεύουν ὅτι ἐὰν δὲν σταματήσῃ αὕτη ἡ ἀνατάσχεσις καὶ ἀδίστακτος δομὴ του, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγων καιρῶν αἱ Ἐκκλησίαι μας κατ' οὐδὲν θὰ διαφέρουν ἀπὸ τὰς Προτεσταντικὰς τοιαύτας.

Κύριε Διευθυντά. Εἶμι λαϊκός. Ἀντιγράφην ὁμως παιδιόθεν μέσα εἰς τὰς ἀγίας καὶ ὡραιότατας μας θρησκευτικὰς παραδόσεις καὶ συνηθείας. Καὶ ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐξίσταμαι πῶς δὲν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀρμόδιοι — οἰοδῆποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτοι — ὅτι ὅσον ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ αὐτὰς (τὰς παραδόσεις καὶ συνηθείας) καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας μας, τόσον θὰ βυθιζόμεθα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἀπώλειαν... Διότι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἶναι ἀργά».

Δὲν τὰ λέγουν ὅθεν μόνον οἱ Παλαιομερολογῖται, ὅτι τοὺς ἰθύνοντας τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν κατέλαβε Παπικὴ καὶ Προτεσταντικὴ «μανία», ἀλλὰ τὰ λέγουν καὶ οἱ νεομερολογῖται. Πλὴν ἡμεῖς προσθέτομεν, ὅτι ἡ «μανία» οὕτῃ κατέλαβεν αὐτοὺς πρὸ πολλοῦ, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Φράγγικον ἡμερολόγιον συνταχίσαντες τὰς ἑορτὰς καὶ συνεορτάζοντες μετὰ τῶν Φράγγικων καὶ ἀφ' ὅτου ἀνεγνώρισαν ὡς ἐγκύρους τὰς Ἀγγλικανικὰς (Προτεσταντικὰς) χειροτονίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν Ἑλλήνων ἐπραγματοποιήθη τὸ ριγηλὸν θνῆσκον τοῦ λαοῦ μας, ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ δούλου Ἑθνους. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἀνεξαρτησία ὅμως δὲν ἐξασφάλισε καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ πληρώματος. Οὕτω δημιουργεῖται μία κατάστασις ὅσπερ καὶ ἐπικίνδυνος μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ὀρθόδοξος πίστις τῶν Πατέρων ἤρχισε νὰ πολεμῇται ἐκμέσως ἢ ἀμέσως. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ὠδήγησε βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς τὴν διάβρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου κινήματος, ἧς ἀπεκορυφώθη κατὰ τὸ 1924, ὅτε μετὰ ἄλλων μελετωμένων καυνοτομιῶν ἐπιχειρήθη καὶ ἡ ἀντικανονικὴ μεταρρύθμισις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν παρόντων ἀρθρῶν θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ δώσωμεν μίαν εἰκόνα τῆς καταστάσεως, ὥστε οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες νὰ συλλάβωσι τὸ μέγεθος τῆς συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐθνους καὶ νὰ κρίνωσι μόνον τῶν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ κακοῦ.

Ποῖα ὑπῆρξαν τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς καταστάσεως αὐτῆς; Πρὶν ἀναφέρωμεν τὰ αἷτια αὐτὰ θὰ παραθέσωμεν μερικὰς χαρακτηριστικὰς πληροφορίες ἀνθρώπων, ἀξιόπιστων μαρτύρων, οἱ ὅποιοι ἐξεύρισαν τὰ γεγονότα καὶ τὰ περιγράφουν, ἢ εἰλικρινῶς μαρτυροῦντα περὶ τῆς καταστάσεως. Ὡς πρῶτον πληροφοριοδότῃν ἀναφέρωμεν τὸν πατριώτην καὶ ὑπέρροχον Ἕλληνα στρατηγὸν Μακρυγιάννην, ὁ ὅποιος μᾶς δίδει τὰς ἐξῆς πληροφορίες περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἐπὶ Ὀθωνος Βασιλέως ἀντιβουλῶν καὶ τῶν ἀσεβῶν πολιτικῶν τοῦ νεοσυστάτου Ἐθνους ἐναντίον τῶν προπυργίων τῆς πατρίδος εὐσεβείας, τῶν Μοναστηρίων.

«Διάλυσαν τὰ μοναστήρια· συνφώνησαν μὲ τοὺς Μπαυαρέζους καὶ πούλασαν τὰ δισκοπότηρα καὶ ὅλα τὰ γερὰ (ιερά) εἰς τὸ παζάρι· καὶ τὰ ζωντανὰ διὰ δίκως τίποτα. Παίρναν οἱ τοιοῦτοι· πῆρε καὶ ὁ Κλεομένης μ' ἄλλους τὰ ζωντανὰ τῶν μοναστηριῶν καὶ τὰ φερε ἐδῶ.

Ἀφάνισαν ὅλους διόλου τὰ μοναστήρια καὶ οἱ καμμένοι οἱ Καλόγεροι, ὅπου ἀφανίστηκαν εἰς τὸν ἀγῶνα πεθαίνουν τῆς πείνης μέσα σιτοῦς δρόμους, ὅπου αὐτὰ τὰ μοναστήρια ἦσαν τὰ πρῶτα προπύργια τῆς ἐπαναστάσεώς μας... καὶ θυσίασαν οἱ καμμένοι οἱ Καλόγεροι καὶ σκοτώθηκαν οἱ περισσότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα. Καὶ οἱ Μπαυαρέζοι παντύχαιναν (διέδιδαν) ὅτι εἶναι οἱ Καπουτζίνοι τῆς Εὐρώπης, δὲν ἤξεραν ὅτι εἶναι σεμνοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους ἀπόκτησαν αὐτὰ, ἀγωνίζοντας καὶ δουλεύοντας τόσους αἰῶνες καὶ ζοῦσαν μαζί τους τόσο φτωχοὶ καὶ ἔτρωγαν ψωμί. Καὶ οἱ ἀναθεματισμένοι τῆς πατρίδος πολιτικοὶ μας καὶ οἱ διεφθαρμένοι ἀρχιερεῖς καὶ ὁ τουρκοκρατούμενος Κωνσταντινοπολίτης Κωσταντῆς Σινᾶς (ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν) συνεφώνησαν μὲ τοὺς Μπαυαρέζους καὶ χάλασαν καὶ ῥήμαξαν ὅλους τοὺς ναοὺς τῶν μοναστηριῶν (Ἀπομνημονεύματα Μακρυγιάννη

Τόμος Β', σελὶς 76 «Ἐκδοσις Βασιονάκη».)

Τὴν μελαγχολικὴν καὶ θλιβεράν εἰκόνα ἐκ τῆς ἐρημώσεως τῶν Μονῶν ἐκφράζει λυρικώτατα ὁ σύγχρονος ποιητὴς Σοῦτσος, εἰς τὸ βιβλίον του «Κιθάρα», ἐκδόσεως 1835.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

Εἰς τὸν ναὸν σου σήμερον τὸ πένθος βασιλεύει
Αἱ ἄγαι εἰκόνας σου, τὰ ἱερά σου σκεῦη
καὶ οἱ κρυσταλλώδεις λύχνοι σου ἠρπάγησαν ἄθροοι,
καὶ τὴν ἀγίαν τράπεζαν ἐκάλυψεν ἡ χλόη.

Τὸν ζευγολάτην μοναχὸν τοῦ ὁρθοῦ του ἡ ὥρα
Μετὰ σημάντρον δὲν καλεῖ σὺν ἄρτορον τοῦ τώρα,
τὸ ζεύγος του τ' ἀροτριῶν βιαίως διελύθη
καὶ χεῖρας εὐεργέτιδας τὸ Ἔθνος ἐστερέθη.

Ὡ βιαιότης ἀσεβής! ὦ ἱερουσία!
Γυμνώθησαν οἱ νάρθηκες, οἱ θόλοι τὰ κελλία,
καὶ εἰς τῆς Μεταλήψεως τὴν ἀργυρᾶν φιάλην
Μεθ' ὃ κλέπτης ἔφορος μ' ἀναιδεῖαν μεγάλην.

Εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτὴν τοῦ Μακρυγιάννη διαφαίνεται καθαρὰ ἡ πρώτη σατανικὴ ἐπιχειρήσις ἐναντίον τῶν Ἱερῶν Μονῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν «τὰ πρῶτα προπύργια» τοῦ Ἐθνους. Εἰς αὐτὰ ἐλειτούργει «τὸ κρυφὸ Σκολεῖν», εἰς αὐτὰ περιεθάλποντο τὰ θύματα τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐξήρχοντο αἱ ἱεροποστολαὶ διὰ τὴν διάσωσιν τῆς πατρίδος ὀρθοδόξου πίστεως. Καὶ ποῖοι ἐπεχειρήσαν τὴν ἐπιδρομὴν αὐτὴν τοῦ σκότους;

α) *Οἱ Βαυαροί*. Διαμαρτυρούμενοι κατὰ τὸ δόγμα ἠτθάνοντο μῖσος καὶ ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου θεσμοῦ τοῦ μοναχικοῦ βίου. Τοὺς μοναχοὺς, διὰ νὰ προκαλέσουν προφανῶς τὴν ἀντιπάθειαν τοῦ λαοῦ, παρομοιάζουν μὲ τοὺς μοναχοὺς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τοὺς Καπουτίνους!

β) *Οἱ ἀναθεματισμένοι τῆς πατρίδος πολιτικοὶ μας*. Μὲ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ὁ εὐλαβὴς στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος χαρακτηρίζει ὡς ἀναθεματισμένους τοὺς πολιτικούς! Διὰ τί; οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς κατὰ τοὺς χρόνους τῶν φρικτῶν δοκιμασιῶν τοῦ Ἐθνους ἀπελάμβανον τὰς ἀνέσεις τῶν εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἦσαν μακρὴν τοῦ δράματος καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ ταλαιπωρουμένου Ἐθνους. Δὲν φθάνει ὅμως αὐτό. Ἐλθόντες εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν πατρίδα μετέφεραν ὅλην τὴν λέπραν τοῦ Ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς Μαρσονίας, ποὺ ἐμεσουράνουν τότε εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Ἔνοι πρὸς τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ, ἔνοι πρὸς τοὺς δραματισμούς του, ἦλθον καθαιρέται τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων, διὰ τὰ ὁποῖα ἠγωνίσθη καὶ ἀπέθανεν ὁ Ἕλληνας!

Αὐτοὶ λοιπὸν τυφλωθέντες ἀπὸ «τὰ φῶτα τῆς Εὐρώπης» !!! ἐθεώρουν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τοὺς θεσμούς της (ἐπομένως καὶ τὸν Μοναχισμόν) ὡς ἐκτὸς ἐδάφους πολιτισμοῦ εὐρισκόμενα. Καὶ οὕτως ὅτι ἐσεβάσθησαν οἱ Τοῦρκοι, τὰ κατεκρήμνισαν οἱ «Ἕλληνες πολιτικοί», οἱ προσφυῶς «ἀνα-

ΤΑ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ ΤΟΥ ΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1957
Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Ἀρχιμανδρίτα, Π. Ἀνάκτιε,
Ἀσπαζόμενος τὴν τιμίαν Σου δεξιάν επικαλου-
μαι τὰς ἀγίας Σου εὐχὰς καὶ παρακαλῶ ἀναγνωσθῆ-
τω εἰς τὴν Ἱερὰν Συνέλευσιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ
λειτουργῶν, ἐὰν ἐγκρίνητε, τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ εἰκοσατημέρου περίπου ἀσθενῶν ἐκ γρίπ-
πης καὶ μὴ δυνάμενος παραστῆναι ἐν μέσῳ τῶν
φίλων Πατέρων καὶ ζηλωτῶν τῆς Πατρῆς εὐσε-
βείας γηθοσύνης χαιρετίζω ἕκαστον μετὰ τῆς προ-
σηκούσης εὐλαβείας καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ ψαλμωδοῦ
ἀναφωνῶ: «Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνὸν ἄλλ' ἢ
τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό».

Εὐχομαι δέ, ὅπως ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀγάπης
τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ ζήλου ὑπὲρ τοῦ κοινού
κτήματος καὶ κληρονομίας τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ
τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν διε-
ξαχθῶσιν αἱ συζητήσεις ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα καὶ ἐν
φόβῳ Θεοῦ καὶ αὐταπαρνήσει εἰλικρινεῖ ληφθῶσιν
αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἱεροῦ Συνεδρίου τῶν τιμίων Πα-
τέρων αἱ ἐνδεδειγμέναι εἰς δόξιν Θεοῦ ὥστε νὰ ἀ-
ξιωθῶμεν, συνεργοῦντος τοῦ Κυρίου, νὰ ἴδωμεν ἐπὶ
κεφαλῇ τοῦ τιμαλφοῦς ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς παρακα-
ταθήκης τῆς ὑγιαίνουσας ὁρθοδόξου χριστιανικῆς
ἡμῶν πίστεως **Κανονικὴν Ἠγασίαν**, ὁδητὴν Ἀρχιε-
ρεῖς συμφώνους κατὰ πάντα πρὸς τοὺς Θεοῦ καὶ Ἱε-
ροῦς Κανόνας, Ἡγας Ἠγασία εὐδοκούντος τοῦ Μεγά-
λου ἡμῶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος, Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
νὰ δυνηθῇ νὰ ἐνώσῃ τὰ ἐν τῇ χειμαζομένῃ ἀγία Αὐτοῦ
Ἐκκλησίᾳ διεστώτα, καὶ ὁδηγήσῃ τὸν πλανώμενον ἡμῶν
εὐσ. βὲς ἔθνος εἰς τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν τῆς εὐσεβείας καὶ
σωτηρίους νομάς. Δέξασθέ μου παρακαλῶ τὴν μετὰ-
νοιαν καὶ δότε μοι αἰτουμένῳ ἕκαστος τὴν συγχώρη-
σιν. Καὶ ἀσπαζόμενος τὴν τιμίαν ἑκάστου δεξιάν
διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἐλάχιστος.

Μάρκος Χανιώτης Μοναχὸς

θεματισμένοι» ἀποκληθέντες ἀπὸ τὸ γνήσιον τέκνον
τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸν Μακρυγιάννην.

γ) «Οἱ διεφθαρμένοι ἀρχιερεῖς». Καθήμεν Μα-
κρυγιάννη, ἅμα νὰ εἶναι τὰ κόκκαλά Σου! Πό-
σον εὐστόχως διέγνωσες, ὅτι ὑποκάτω τοῦ ἐγκολ-
πίου ἐνίων ἀρχιερέων κρύπτεται συνήθως ἀσέβεια
καὶ διαφθορά! Ἀρχιερεῖς λοιπὸν ἐναντίον τῶν
Μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων; Δυστυχῶς ναί! Ἡ
ἀντίθεσις αὕτη διαχωρίζεται θαυμάσια εἰς τὸ ὑ-
πέροχον ἀριστούργημα τοῦ λογοτέχνου μας κ. Κ.
Μπασσιᾶ, «ὁ Παπουλάκος».

Ἐπιτιθέμενοι δὲ ἐναντίον τῶν προπυργίων τῆς
Ὁρθοδοξίας ἐπετίθεντο καὶ ἐναντίον αὐτῆς ταύτης
τῆς Ὁρθοδοξίας! Θὰ ἦτο βλασφημία νὰ εἰπωμεν
ὅλοι! Θὰ ἦτο ὕβρις κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μνήμης τῶν
Ἐθνομαρτύρων Ἀρχιερέων. Ἦσαν ὅμως ἀρχετοὶ
οἱ κακοί, ὥστε νὰ κάνουν κακό.

(Συνεχίζεται)

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 153

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν Ἀδελφῶν τῶν παρευ-
ρεθέντων εἰς τὸ Β' Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς
10ης παρελθόντος Ὀκτωβρίου καὶ ἀκουσάντων
τὴν δίωρον ὁμιλίαν μου μετὰ θέμα Ἀρχαὶ καὶ
σκοποὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, δὲν ἀντελήφθησαν
καλῶς τὴν ἐν προοίμῳ γενομένην ἐρμηνείαν
τοῦ μυστηριώδους ἀριθμοῦ 153, εἰς τὸν ὁποῖον
ἀνήλθε τὸ ποσὸν τῶν μεγάλων ἰχθύων, τῶν
ἀγρευθέντων ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Σαγῆνης
μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ θα-
λάσῃ τῆς Τιβερίδος, ὡς ἀναφέρει τὸ δέκα-
τον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον (Ἰωάν. ΚΑ· 1· 14),
καταχωρίζομεν κατωτέρω τὴν ἐπὶ τούτου Ἑρ-
μηνίαν τοῦ Θεοφάνους Ἀρχιεπισκόπου Ταυρο-
μενίου.

«Ὁ ἐκατὸν ἀριθμὸς καὶ τετράγωνος ὢν καὶ
πληρέστατος, ὡς τῆς δεκάδος εἰς αὐτὴν κυκλου-
μένης, τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν, τὸ ἐκ τεσσά-
ρων τῆς οἰκουμένης περάτων πεπιστευνὸς προ-
ῦπέφανεν· τὰ δὲ πεντήκοντα, τοὺς ἐκ περ. το-
μῆς πιστεύσαντας προεικόνιζεν ὡς τὴν φυλακὴν
τῆς θείας δεκάδος τῶν Ἐντολῶν αἰσθητῶς ἐκ-
λαμβάνοντας· δεκαπλουμένη γὰρ ἡ πεντάς ἢ
πενταπλουμένη ἀνάπαλιν ἡ δεκάς γεννᾷ τὸν
πεντήκοντα, σημαίνοντα τὴν πεντάδα τῶν αἰ-
σθήσεων καὶ τὴν δεκάδα τῶν ἐντολῶν· τὰ τρία
δὲ τὴν εἰς τὴν Τριάδα πίστιν δηλοῦν, ἥτις ἐνο-
ποιήσασα τὰ διεστώτα, εἰς μίαν Ἐκκλησίαν πάν-
τας συνήγαγεν.

Οἱ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγρευθέντων ἰχθύων
τὸν ὅλον τῆς Ἐκκλησίας πληθυσμὸν προεμήνυε,
καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὴν Ρεβέκκαν ἱστορίας ἔστι
μαθεῖν... Ἀποσταλεῖς γὰρ ὑπὸ Ἀβραὰμ ὁ οἰκέ-
της (Ἠλιέζερ) ὥστε τῷ Ἰσαάκ, (ὅστις ἦν τὸ
πῶς Χριστοῦ), γυναῖκα μνηστεύσασθαι, ἐδρέ-
σκε τὴν Ρεβέκκαν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, κατεῖθεν
αὐτὴν ἀρραβωνίζεται, καὶ τῆς μνηστείας δεχὴν
ὁ γάμος λαμβάνει ἐπὶ τοῦ φρέατος. Ἡ γοῦν Ρε-
βέκκα τὴν Ἐκκλησίαν εἰκόνιζε, συναφθεῖσαν
Χριστῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος· τῶν γοῦν στοι-
χείων τῆς Ρεβέκκας ὀνόματος εἰς ψήφους με-
ταλαμβάνοντος τρεῖς καὶ πεντήκοντα καὶ ἐκα-
τὸν μονάδες συναχθήσονται, ὅσους καὶ τοὺς
ἀγρευθέντας ἰχθῆς ἐδρίσκομεν.

Ρ	=	100
Ε	=	5
Β	=	2
Ε	=	5
Κ	=	20
Κ	=	20
Α	=	1

153

Ὅστω τῶν Ἀποστόλων ἡ ἀγὰρ τὸν πληθυσμὸν
τῆς Ἐκκλησίας προήγγειλε.»

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΣΙΜΗΣ

Υπερβυνοῦς ὁλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 83

ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΑΣΤΑΧΟΥ ΑΔΕΛΦΩΝ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπιτήδριοι περιέρχονται τοὺς διαφόρους Ἱεροὺς Ναοὺς ἡμῶν, τὰς οἰκίας καὶ τὰ Παραρτήματα ὡς δῆθεν ἀναξιοπαθοῦντες καὶ κακοπαθήσαντες ἡμέτεροὶ Κληρικοὶ, ἢ ὡς ἔχοντες ὠρισμένην ἐπιστολὴν ἢ ἐντολὴν ἐκ μέρους τῶν Γραφείων ἡμῶν, ἢ συστάσεις ἐκ μέρους τοῦ Α ἢ τοῦ Β ἡμετέρου Ἱερέως, ἢ τοῦ δεινὸς παράγοντος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐξαπατῶντες ἐκμεταλλεύονται τὴν καλοκίγαθειαν τῶν Ἀδελφῶν.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς διὰ παντὸς εἶδο-
ποιοῦμεν τοὺς Ἀδελφοὺς, ὅτι :

Ἦς ἀποστελλόμενος ἐκ μέρους τῶν Γραφείων καὶ δι' οἰανδήποτε ὑπόθεσιν, ἢ καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐνορίας μεταβαίνων εἰς τὴν ἄλλην, θὰ εἶναι ἐφωδιασμένος δι' ἑγγράφον ἐναφραγίστου καὶ ἐμφαίνοντος τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτοῦ καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἀποστέλλεται· οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τοιοῦτον ἑγγράφον νὰ μὴ γίνωνται ὑπ' οὐδενὸς δεκτοί, διότι πρόκειται περὶ ἀπατεῶνων, ἀσχέτως ἐὰν οὗτοι εἶναι ἄνδρες ἢ γυναῖκες.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Η ΕΤΗΣΙΑ ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΒΑΛΑΣ

Καβάλα, Ὁκτώβριος 1957

Ἐφέτος ἡ ἐτησίᾳ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Καβάλας διεξήχθη ἱεροπρεπῶς. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Μέγας Ἑσπερινὸς μετ' εὐχελίου. Τὴν ἐπομένην συλλειτουργοῦντων τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου καὶ Ἐφημερίου Π. Ἀμβροσίου Χιρολαμπίδου καὶ τοῦ Αἰδес. Ἱερέως Π. Μιχαήλ Ν. Σαββικούλου, ἐγένετο ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας. Κατάλληλον πανηγυρικὸν λόγον ἐκήρυξεν ὁ π. Μιχαήλ. Τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν τοῦ Ἁγίου ἐτίμησαν καὶ πολλοὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταί, ἐκ Μεσσηνίας, Θάσου, Ν. Καρβύλων, Κρητῶν, Ἀμυγδαλεῶνος, Ἀμισιωνῶν, Δράμας καὶ Σερρών. Εἰς τοὺς προσκυνητὰς ἐδόθησαν εὐλογία, ἅγια Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἐπίσης διὰ τοῦς προσκυνητὰς παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν καὶ οἱ Κληρικοὶ μας. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρος κατέβαλεν ἀκένους προσπαθείας ἡ Κοινοτική Ἐπιτροπὴ Γ.Ο.Χ. Καβίλας διὰ τὴν ὁποίαν ἀξίζει κάθε ἔπαινος.

Καθολιότης

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀγκάτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ΜΟΝΟΝ δέον νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερχούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33 ΑΘΗΝΑΣ

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν προσεχῆ Τετάρτην (14ην τρέχοντος) πανηγυρίζει ὁ ἐν Πειραιεῖ (παρὰ τὴν στάσιν Ρετσίνας) ἡμέτερος Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου εἰς τὸν ὁποῖον ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὸ πρωὶ ὁ Ὁρθρὸς μετ' ἀρτοκλασίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Θεᾶς Λειτουργίας.

Ἐπίσης κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἑορτάζει καὶ ὁ ἐν τῷ Κορυθαλλῷ Ἱερός Ναός τῆς Εὐαγγελιστρίας (Καραχάλιου) Τρισυπόστατος ὢν καὶ πανηγυρίζων τὴν Μνήμην τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου.

Τὴν δὲ Κυριακὴν 25 Νοεμβρίου Πανηγυρίζει ὁ ἐν Πατησίοις (Ἄνω Πατήσια Τέρμα) Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης.

(Ἀσκητρία αὐτοκινήτων ἀρχὴ ὁδοῦ Πατησίων ἔναντι «Μινιόν».

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΑΠΟΘΗΝΗΣΚΟΝΤΕΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΛΑΝΙΤΗΣ

Ἀνεχώρησε καὶ ὁ ἀείμνηστος οἰκογενεάρχης Νικόλαος Μελανίτης. Μόνον ὅσοι ἐγνώρισαν ἀπὸ κονιά τὸν εὐγενέστατον καὶ καλοκάγαθον αὐτὸν ἀγωνιστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι εἰς Θεοὶν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξίαν του. Κατήγετο ἀπὸ τὴν νῆσον Πάρον καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν βαθύτατην εὐλάβειάν του. Εἰς τὰς μακρὰς ὁδοπορίας πρὸς τὰ ἐξωκλήσια διεκρίνετο πρῶτος εἰς τὰς ἀγρυπνίας παρευρίσκατο ἀνελλιπῶς. Ἡ καρδιά του ἦτο ἓνα ἱερὸν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὁ Θεὸς μετ' ἀφοσίωσιν καὶ ταπεινοφροσύνην.

Μορφὴ Γραφικὴ ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος Μελανίτης ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐλληνοπρεπῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν πραγματικῶν ἐρθευδῶν, οἵτινες σιγὰ-σιγὰ ἐκλείπουν, ἐγκαταλείποντες μνήμην ἀγαθὴν.

Ὁ Κύριος τὸν ἐκάλεσε πλησίον του τὴν 27ην Ὀκτωβρίου εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν καὶ ἐ-ἠδεύθη τὴν Κυριακὴν 28ην, ἡμερᾶν δηλαδὴ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὴν δι' ἓνα τοιοῦτον μαχητὴν, ὡς ὑπενθυμίζουσιν τὴν πραγματικότητα τῆς αἰωνιότητος διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη.

Ἡ κηδεύα ἐψάλη ὑπὸ 7 ἱερέων καὶ πλήθος κόσμου παρεκολούθησε τὴν ἐκπορᾶν. Τὴν νεκρικὴν σορὸν κατεκόσμων ὡς βεβύητοι ἐκ δάφνης στέφανοι οἱ υἱοὶ του, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς Ἑμμανουὴλ Μελανίτης ἀξιωματικὸς τῆς Ἀεροπορίας, τυγχάνει καὶ μέλος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ ἱατρός κ. Γεωργεστάθης. Εἰς τὴν οἰκογενεάν του με ἔδωκε τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως καὶ τοῦτο θὰ εἶναι διὰ τὴν μακαρίαν ψυχὴν του μνημόσυνον αἰώνιον καὶ ψυχωρελές.

Οὐδένα ἠδίκησεν, οὐδένα ἐλύπησεν, ὑπὸ πάντων ἡγάπηθη καὶ πάντες μετ' ἐλπίδα τῆς συναντήσεως εἰς τὴν αἰωνιότητα ἀναφωνοῦν «Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιωμακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφέ».

Δ. Μ.

ΙΕΡΟΝ ΠΗΔΑΛΙΟΝ

Απαραίτητον διὰ πάντα Χριστιανὸν
Πλύμιμος Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας

Ἐξεδόθη εἰς πολυτελεστάτην
Ἐκδόσιν.

Ὑπὸ τοῦ Ἐκκλητικοῦ Οὔκου «ΑΣΤΗΡ»
τῶν ἀδελφῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου
(Λυκούργου 10) Ἀθῆναι.

Τμὴ προσιτὴ δι' ὅλους.
Εἰδικαίᾳ μοναδικῇ.

Ἡ ΣΤΗΛΙΤΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΛΑΤΙΝΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔχετε Ἀποστόλους καὶ Διδασκάλους ἄνδρας Θεοφωτιστοὺς, αὐτῶν ἀκούετε. Ἔχετε Εὐαγγέλιον, Κανόνας καὶ Δόγματα τῶν Συνόδων, ὑποθήκας καὶ διδασκαλίας τῶν Πατέρων. Εἰς αὐτὰ μένετε προσηλωμένοι διὰ νὰ μὴ σφάλητε. «*Κἀν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελισθῇ ὑμῖν* (β. ᾧ ὁ Παῦλος.) *παρ' ὃ ὑμῖν εὐηγγελισάμην, ἀνάθεμα ἔστω*». Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐκ τῆς Ρώμης, αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ σκότους ἢ σκοπισταί εἶναι, ἢ Δομινικάνοι, ἢ Ἰησουῖται, ἢ ἄλλου τινὸς τάγματος τῆς Δυτικῆς Ἱεραρχίας, *ἀνάθεμα ἔστωσαν* διότι ἄλλο δὲν εὐαγγελίζονται εἰς ὑμᾶς, εἰμὴ παρ' ὃ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες ὑμῖν εὐηγγελίσαντο.

Τὸ Εὐαγγέλιον διὰ στόματος τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελίζεται εἰς τοὺς πιστοὺς φανερά, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι εὐαγγελίζονται, ὅτι τοῦτο ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἡ Σύνοδος ἡ Οἰκουμενικὴ Θεολογεῖ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως «τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον» καὶ αὕτη ἡ συναγωγὴ τῶν πονηρευομένων ἀσβολολογοῦσι λέγοντες «παρὰ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ». Ἡ Σύνοδος ἀναθεματίζει τοὺς τολμήσαντας καὶ τὸ παραμικρὸν εἰς αὐτὸ τὸ Σύμβολον νὰ προσθέσουν καὶ αὐτοὶ ἀνασχύντως κοντα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς διορίζουσι καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, ὡς ἐκπορευτικὸν τοῦ Πνεύματος.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διὰ Συνόδου Οἰκουμενικῆς διορίζουσιν : ὁ Ρώμη· νὰ ἔχη τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἐπίσκοποι, μέσα εἰς τὰ ὅρια μόνης τῆς ἐπαρχίας του καὶ οἱ Φράτορες ἐν τοῖς αὐτῶν συλλόγῳς ἀτλῶνουν τὴν ἐξουσίαν του εἰς ὅλα τὰ πέριξ τῆς γῆς καὶ ἂν ἦτο δυνατόν, ἤθελον τὴν ἀναβιβάσουν καὶ ἐπάνω εἰς τὴν Σεληνίασαν σφαῖραν, λυποῦμενοι (καθὼς καὶ διὰ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἱστορεῖται) πῶς δὲν ἔφθασε καὶ εἰς ἄλλους κόσμους, παρὰ τοῦτον, τὸ Παπικὸν Κράτος.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀποφασίζουν, ὅτι : τὰς ψεῖς τοῦ οὐρανοῦ, δηλαδὴ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας, τὰς ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Φράτορες διέσχοντες, ὅτι τὰς ἔλαβε ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τῇ Πάπᾳ!!!

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐτέλουν τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας μετὰ ἄρτον ἔνζυμον· οἱ δὲ Φράτορες μετὰ ἐπιστολῶν σφραγιστηρίους κύκλους, χαρτοειδεῖς μᾶλλον ἢ ἀρτοειδεῖς, θέλουν νὰ τὸ ἐπιτελέσουν. Οἱ Πατέρες ἐκ παλαιᾶς παραδόσεως παραγγέλλουσιν εἰς τοὺς Ἱερεῖς νὰ προσεγγέσῃ καὶ ζέον ὕδωρ (εἰς τὸ ἅγιον Ποτήριον τῆς

Εὐχαριστίας)· οἱ Φράτορες ἀποβάλλουσι καὶ τὸ ζέον.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶλλον ἔφησαν τύπον ἀπαράβατον : νὰ τελειοῦται εἰδοποιούμενον τὸ Μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας δια τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπικλήσεως, προηγουμένων ἱστορικῶς τῶν Κυριακῶν λογίων, μεθ' ἃ εἰσέτι τὰ προκείμενα δῶρα, ὡς μὴ πῶς τελειωμένα, καλοῦσιν ἄρτον καὶ οἶνον· οἱ Φράτορες ἐξ ἐναντίας τελειωτικά ἔχουσι τὰ Κυριακά λόγια, τὸ «Λάβετε, φάγετε καὶ τα εἰς» καὶ τὸ «Πίετε κ.τ.λ.».

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καθαρτήριον πῦρ μετὰ θάνατον οὔτε ἐστοχάσθησαν οὔτε εἶπον. Οἱ Φράτορες ἀναψαν εἰς τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ἔξω ἀπὸ τὴν αἰώνιον κάμινον τῆς γενένης, ἄλλην μίαν χρονικὴν κάμινον τοῦ Πουργατορίου, ἡ ὁποία δίδει περισσότερον κέρδος εἰς τὰ Θησαυροφυλάκια τῶν φιλοχρημάτων Ποντιφίκων τῆς Ρώμης ἀπὸ ὅλας τὰς καμίνους τῶν πλουσιωτέρων χρυσοχοϊκῶν χωνευτηρίων.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, τέλος πάντων, ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν μακαρίων, καὶ τὴν κόλασιν τῶν κατακριτῶν τὴν ἀποταμιεύουσιν, εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν μετὰ τὴν κρίσιν. Οἱ Φράτορες καθήμενοι αὐτοὶ κρίναι καὶ προαρχαζόμενοι οἰοῦνται τὴν κρίσιν, ἣν ὁ Πατὴρ κρίνων οὐδένα πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ, ἄλλους μνηστίζουσιν, ἄλλους καλάζουσιν, κατὰ τὴν ἀρεσκείαν τους, καὶ πρὶν νὰ γίνῃ παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ Κριτοῦ ἡ κρίσις.

Καὶ μετὰ τόσα καὶ τοιαῦτα λοιπὸν δόγματα, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀντίφθογγα, δὲν εὐαγγελίζονται Ὑμῖν φανερά αὐτοὶ οἱ Φράτορες παρ' ὃ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες εὐηγγελίσαντο ;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς πάντες οἱ ὁποσδήποτε καὶ ὁθενδήποτε ὀφείλοντες εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν, εἴτε ἐκ φύλλων τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εἴτε ἐξ ἡμεροδεικτῶν τῶν παρελθόντων ἐτῶν, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἀποστείλωσι τὰς ὀφειλάς των. Διότι ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν ἀντιμετωπίζει μεγάλας οικονομικὰς δυσχερείας, καὶ θὰ ἔπρεπε ὅλοι οἱ ποθοῦντες τὴν προώθωσιν καὶ αἰσίαν λῆξιν αὐτοῦ νὰ σπευσωσιν αὐτοθρημίως, καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός του ἕκαστος ἵνα συνδράμῃ τὸν ἱερόν σκοπὸν τοῦ ἀγῶνος· τὸ δὲ νὰ καθυστερῶνται αἱ ὀφειλαί, οὔτε δίκαιον εἶναι, οὔτε ἡθικόν, τόσον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ποιοῦντες τὴν ἔκκλησιν ταύτην ἐπαναλαμβάνομεν τὴν παράκλησιν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὀφειλῶν, μετ' ἰδιαιτέρως μάλιστα οικονομικῆς ἐπισχύσεως.

Ἐκ τῶν γραφείων τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Πολύτιμα βιβλία

Εὐρίσκονται πρὸς διάθεσιν οἱ δύο ὁγκώδεις τόμοι τῶν Περιήγητον καὶ ἐνός Ὑπομνηματιστῶν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Ἔργον μετμετρώδους ἐκδόσεως Πληροφοροῦ τοῦ Θεοτόκου. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη»

Ἀφού κατεπνεύματισε τὸ ποινεμένο καὶ πανάχαρον Σώμα τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ δ Καζαντζάνης καὶ ἐποχυσε τὸ ρεῦμα τῆς ἀπιστίας μὲ τὰς βλασφημίας ἀναλογίας τοῦ ἔργου του πρὸς ἱερὰ τῆς θεολογίας μας πρόσωπα ἀπέθανε. Δυποῦμεθα διὰ τὸν θάνατον παντός ἀνθρώπου, περισσότερο δὲ μὲς τῶν ἀπιστῶν φαρμακείων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν οἰκοδομημάτων. Ἡ κρίσις διὰ τὸ ἔργον του καὶ τὸν χαρακτήρα του ἀπόκειται εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν ἱστορίαν. Ἡμεῖς δὲ τοῦ παρόντος ἐκφράζομεν τὴν ἀγωνίαν μας, μὴ τυγχόν οἱ θάνατα τοῦ ἐπισκόπου νὰ ρυπάνουν πλατεῖαν ἢ διὰν χριστιανικῆς πόλεως μὲ τὸ ὄνομα του. Μίαν τοιαύτην δὲ πρόκλησιν τὴν ἀναμένομεν διότι ἡ μὲν διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας κοιμᾶται, ἡ δὲ πολιτεία δὲν διατάζει καὶ τὸν διάβολον νὰ λιβανίζῃ, ὅταν τῆς χαρογελῇ. Ἀλλωστε πολλὰ ὀνόματα ἐχθρῶν τῆς πίστεως ποτίζου. (δ ρ α κ α ι δ ο ὺ ς Ἰ ο υ λ ι α ν ο ὺ (παράβατον) κ.τ.λ. Διαιτλοῦν καὶ εἰς ἀνάμνη ἀποστατίας νὰ μὴ τιμηθῇ; Ὡς διὰ τὸν φρουρὸν τῆς πατρώας πίστεως, τὸν δοθόδοξον λαόν, φοβούμεθα ὅτι τοῦ πῆραν εἰς τὸν ὕπνον τὸ ὄπλον του. Τὰς ἐλπίδας μας στηρίζομεν εἰς τοὺς δίλλους ἐκλεκτοὺς, ποὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ καθημερινὰ των προβλήματα σκέπτονται τὰ καθήκοντά των ὡς Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων.

Μορφώσεις καὶ ἱεροπρέπεια

Ὁ Μ. μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος συνεστῆσεν εἰς τὸν ἄγαθον κληρὸν ν. ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν, μὲ τὴν ἀπόκτησιν ἐπιστημονικῶν πτυχίων κλπ. Δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν σημασίαν τῆς μορφώσεως διὰ τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ νομιζόμεν ὅμως, ὅτι εἰς σπουδαιότερα προηγείται ἡ σεμνότης τοῦ ἡθους καὶ τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα. Θὰ ἐκρίψω λοιπὸν νὰ ἐμπιλήνῃ εἰς αὐτὸ μετὰ φιναιτισμοῦ, ἀπειτῶν ἀσθηρότητας ἡθους, ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων καὶ ἐν γένει ἱεροπρέπειαν. Τότε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, αὐτῶν ὑπαρχόντων, θὰ εἶχον τὴν θέσιν των.

Ἑραρικὴ εἰσφορά καὶ φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ

Μία τραγικὴ ἀντίθεσις παρατηρεῖται εἰς τὴν χώραν τῶν προδόξων, ὅ: κατέστη τελευταίως ἡ Πατρίς μας. Ἐπιβαρύνονται οἱ πτωχοὶ χριστιανοὶ οικονομικῶς διὰ τὴν πίσιν των καὶ ἀπαλλάσσονται οἱ πρίγκιπες τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς λιμουζίνας των! Πῶς τότε νὰ μὴ ἀγανακτήσουν, διότι πιστεύουν καὶ νὰ μὴ σπεύσουν νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ ἑνα ἐπὶ πλέον φορολογικὸν βάρος, τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται εἰς ἐπάλειψιν τῶν κοσμικῶν των, κατὰ θεωρίαν τυφλάχιστον, ἔξω πρὸς τοὺς κοσμικοὺς φοροβῶντες ἀρχιερεῶν; Καὶ μετὰ ὁμολῶμεν περὶ ἀνάγκης θερηκευτικῆς ἀναγεννήσεως.

Φαρισαῖοι καὶ φλυαρίαι!

Νέαι ἀσχημαίαι

Δὲν ἔφθασαν τὰ πορνικὰ καλλιστεῖα τῶν γυναικῶν, δι' ὧν θριαμβεύει ἡ ἀσελγεία καὶ τὸ αἶσχος προσετέθησαν καὶ τὰ καλλιστεῖα τῶν ἀνδρῶν. Δὲν φοβοῦνται τὸν Θεόν οἱ ἀώματοι αὐτοὶ τύποι; δὲν σέβονται ὅμως τοῦλάχιστον τὸ ἀνδρικὸν των γόητρον; Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ νὰ μὴ συμβαίῃ δὲν ὑπάρχει Κράτος νὰ ἐμκοδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἔτερον ἐγκλήματος, τῆς ὁμοφυλοφιλίας; Ποῦ νοσηρόμεθα, ὅτι τὰ Σόδομα ὥχρουν πρὸ τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος!

Ὡ! Κύριε ρῦσαι ἡμᾶς τῆς δικαίας Σου ἀπειλῆς!

Ἐντὴ ἡμεροδραμῶν τοίχον δραχμ., 7
Τσέπης δραχμ., 2

Ἡ νέα Ἐπιτροπὴ

Μὲ βαδύτατον σεβασμὸν τὸ Πανελλήνιον ἐχαιρέτησε τὴν νεοεκλεγείσαν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία θὰ χειρὶσθῇ τὰ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Τὴν περιβάλλουν μὲ τὰς εὐχὰς καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ διαθέτουν τὴν περὶθερχίαν των ἐλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὸν ἱερόν καὶ ὡραῖον ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἰμὲθα βέβαιοι, ὅτι τὸ διακηρυχθέν σύστημα ἐφαρμογῆς εἰς διὰ τὴν γραμμὴν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἀποδώσῃ πλουσίαν καρποφορίαν.

Μνημόσυνον

Ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ παρὰ τὸ Θροῖον ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς τὸ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ μεγάλου εὐσεβεῖ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος πολλοὶ ἐκ τῶν ἱερῶν ἡμῶν καὶ πλήθος ἐκ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος, στέντες καὶ συνελυσπήθησαν τοὺς οὐλοὺς αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερόν Ναόν ἡμῶν τῆς Ὑπαπαντῆς τὸ 40θήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Εὐαγγελίου Μαρῆνι ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον μετέσχον πολλοὶ ἱερεῖς καὶ πλῆθος λαοῦ τιμώντος τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐκασταχοῦ Ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅτι: Ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἰδρύθη ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς Σχολὴ Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, τῇ: ὁποίας τὰ μαθήματα θὰ ἀρχίσωσιν ἀπὸ τῆς 4ης τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Δεκεμβρίου (κατὰ τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον), ἡμέρας καθ' ἣν συμπίπτει καὶ ἡ ἱερὰ Μνήμη τοῦ Ἐξάρχου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν καὶ κρατίστου Ἐκκλησ. Ὑμνογράφου Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Δαλασκηνοῦ.

Ἡ παράδοσις τῶν μαθημάτων γενήσεται ὑπὸ εἰδικῶν μουσικοδιδασκάλων ἐκαστὴν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν καὶ ὥραν 7—8 μ.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις δόδος Νικης 33. Διὰ πᾶσαν δὲ ἐν προκειμένῳ σχετικὴν πληροφορίαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται καθ' ἐκάστην νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ εἰδικῶς πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἱερομόναχον Γρηγόριον Παπαβλάχον.

Ἐπίσης εἰδοποιούνται πάντες οἱ ἐνταῦθα καὶ τοῖς Παραρτήμασιν ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί, ὅτι: ἡ ἐκτίπσις τῶν ἡμεροδραμῶν τοίχου καὶ τσέπης συνετελέσθη καὶ ἤρξατο ἡ διάθεσις αὐτῶν πρὸς 2 δραχμὰς μὲν οἱ τῆς τσέπης καὶ πρὸς 7 δραχμὰς οἱ τοῦ τοίχου. Ἐπομένως ὅσοι δὲν ἔχουσι δώσει τὰς παραγγελίας αὐτῶν δέον νὰ σπεύσωσι πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως, διότι ἐξετυλώθη περιορισμένος ἀριθμὸς, ἀποστέλλοντες σὺν τῇ παραγγελίᾳ καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, εἰ δυνατόν, διότι ἀντιμετωπίζει πολλὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών.

Ἐκ τῶν Γραφείων
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.